

Danmark, hvis deres samlede tilknytning er større til Pakistan eller Tyrkiet.

Så derfor trækker det altså sammen i den rigtige retning, men ikke nok.

Og så endelig til fru Pia Kjærsgaard, der siger, at det jo er meget godt alt det med tildeling af statsborgerskab og de synspunkter, vi har, men vi ender alligevel med at stemme for lovforslaget: Det er rigtigt, og det er et dilemma. Jeg tror, jeg har redegjort for det tre-fire gange fra Folketingets talerstol. Men det er 3.000, vi stemmer om, typisk 3.000 på én gang, og hvis vi ønsker at give de 2.219 af dem statsborgerskab, fordi de opfylder samtlige krav, har vi svært ved at få os selv til at sige nej til dem, fordi der så er et mindretal, der ikke opfylder kravene.

Men uanset om man stemmer ja eller nej, er der den ene gruppe, man kommer til at give en unfair behandling. Så skulle vi sidde og stemme om hver enkelt af de 3.000. Det ville tage lidt lang tid, men vi tilkendegiver det under andenbehandlingen, for dér stemmer vi imod.

Formanden:

Hr. Knud Erik Hansen som ordfører.

Knud Erik Hansen (SF):

Integration kan skabe mange problemer, og nogle skyldes, at det giver kultursammenstød, når nye kulturer kommer til et land. Andre problemer skyldes politisk abnorme forslag, som bunder i en helt overdreven frygt for nye etniske grupper: at de udgør en trussel for det danske samfund.

Det ser vi i mange forslag. Vi ser også mange forslag, hvor mål og midler har et mærkeligt forhold til hinanden. Det hedder f.eks. i de forslag, vi behandler nu, at når man vil kræve egen bolig, jamen så skal det være for at sikre et bedre udgangspunkt for integrationen. At midlet så er det, der står i forslaget, mener vi ikke. Man kunne omvendt spørge, hvis det virkelig var boligen, der var problemet: Hvorfor sørger vi så ikke for et boligmarked, hvor der faktisk er adgang til boliger?

Det hedder også så smukt, at man vil lave en effektiv – der står faktisk effektiv – indsats mod tvangsægteskaber. Og hvad gør man så? Ja, så laver man faktisk et lovforslag, som på ingen måde er effektivt, men man laver et stort bureaukrati, som reelt er magtesløst over for de tvangsægteskaber, når der virkelig er tale om tvang.

Det er en lov, som medfører, at ca. 2.500 unge skal gennem et grotesk forhør, hvor de skal vise deres ægte kærlighed, en lov, der måske ville afvise 100, fordi man har mistanke om tvang, men hvor afvisningen sandsynligvis ville være forkert eller muligvis ville være forkert, ingen ved det, i de 98 pct. af tilfældene. Så er der måske 2 pct. tilbage, og så kan man spørge, om vi ikke kunne finde andre midler til at klare det problem, som måske var mere effektive end det bureaukrati, man nu sætter op.

Og hvis vi skal tage debatten reelt, som den nu har udspundet sig de sidste par måneder, og sige, hvad der er bag de målsætninger, ja, så udspringer debatten jo i høj grad af to politiske ønsker, så vidt vi kan se, helt tilbage fra julen. Det ene stammer fra en række borgmestre, som mener, at danskheden ligger i frikadellen, og stort set ser sig gale på folk, der gifter sig med personer fra deres eget eller deres forældres oprindelsesland. Og det andet ønske stammer fra et ønske om at begrænse tilgangen af folk med anden etnisk baggrund til Danmark. Mest udtalt af Dansk Folkeparti, der mener, at knap 10.000 familiesammenføringer er et stort problem, og dette følges mere eller mindre op af forskellige partier her i salen.

I hele denne her debat synes vi i SF, at der er ét reelt problem, som vi skal tage fat på, og det er tvangsægteskaberne. Det er et problem. Der er ingen af os, der reelt ved, hvor mange ægteskaber der baserer sig på tvang. Det kan være ganske få, og i langt de fleste tilfælde ved de arrangerede ægteskaber er der ikke tale om tvang dér.

Vi tror imidlertid ikke, man kan bekæmpe tvangsægteskaber med de her bureaukratiske midler. Tvangsægteskaberne er en del af en kultur, og vi ved godt, at hvis vi skal ændre kultur og vane, så er det meget svært at gøre det med bureaukrati. Så er det via information, så er det via dialog, og det er vores opfattelse, at det vil være meget mere effektivt.

Og skal man redde de unge, der er udsat for tvang, så tror vi altså ikke på, at man primært gør det med dette forslag. Ja, det kan godt være, at man kan klare nogle, men jeg tror, man kan gøre det på en anden måde end gennem et forhør hos en embedsmand i Udlændingestyrelsen. Vi tror faktisk, at vi meget bedre kan klare det ved at sørge for, at til dem, der bliver udsat for tvang, har vi faktisk nogle effektive støttemuligheder, således at de ved, at de kan komme og få støtte, og at vi har et ordentligt appa-